

ως την πόρτα της Κλειούλας, αλλά στέκεται απότομα) 'Εκείνη... εκείνη σκοτωμένη, ριχμένη καταγής άναίστητη... κιτρινασμένη! ω Θεέ μου!... Είμαι άναντρος. Μου λείπει ή τόλμη... Δέν έχω λοιπόν τή δύναμη νά έκδικηθώ τήν τιμή μου... νά έκδικηθώ και τήν κοινωνία, νά ξολοθρεφτούν οι σαπίλες κ' οι άρρώστες... (Πέφτει βαριά στον ίδιο καναπέ). Μήπως είμαι τόσο μικρός για νά τήν άγαπώ άκόμη;...

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Μιμικός και Κώστα.

ΚΩΣΤΑΣ (Μπαίνει χωρίς νά τονε νοιώση ο Μιμικός, τόν κοιτάζει λιγάκι, ύστερα βάζει τή χέρι στον ώμο του) Μιμικό!

ΜΙΜΙΚΟΣ (Άνατινάζεται, παρατηρεί μιά τή φίλο του και ρίχνεται στό λαιμό του κλαίγοντας) Κώστα μου, Κώστα μου, μοναδικέ μου φίλε.

ΚΩΣΤΑΣ (Μισοκλαμμένος) Νοιώθω τόν πόνο σου και πονώ κ' έγώ.

ΜΙΜΙΚΟΣ (Φέβγοντας από τήν άγκαλιά του) "Ω! φίλε μου, έχεις καλή καρδιά... έγώ είμαι έλεεινός;...

ΚΩΣΤΑΣ. Μήν άπελπιζεις.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Νά εκεί έχω ύπογραμμένες τις τελεφταίες μου θέλησες... και δώ τή θάνατο τή δική μου κ' εκείνης!.. (Δείχνει μιά στό γραφείο και μιά στό σοφά, πού είχε ρίψει τήν ρεθορβεράκι).

ΚΩΣΤΑΣ (Παίρνοντας ύφος σοβαρό) Είσαι στό συλλογικά σου... θέλεις νά γίνης φινις τού έαφτού σου κ' εκείνης;

ΜΙΜΙΚΟΣ. Θέλω νά έκδικηθώ τήν τιμή μου.

ΚΩΣΤΑΣ. 'Η έκδίκηση είναι λέξη πού δέν είναι γραμμένη στό βιβλίο τού πολιτισμού.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Και όμως σου δίνει τή δύναμη νά ξελαφρωθής από τήν βάρη πού σου δώσε ή πειραγμένη σου τιμή...

ΚΩΣΤΑΣ. Άλλά ποιός σου είπε πώς πειράχτηκε ή τιμή σου;.. 'Εκείνης ή τιμή μπορεί νά πειράχτηκε.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Φέρνει τή όνομά μου στην κοινωνία, τή όνομα πού της έδωσα.

ΚΩΣΤΑΣ. Κοκοκύθια. Τή όνομά σου τή παίρνεις πίσω.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Λερωμένο.

ΚΩΣΤΑΣ. Άμόλεφτο.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Είναι άμείλιχτη ή κοινωνία .. δέ

χωρατεύει σαν είναι για νά πειράξη... Τή χρέος μου λοιπόν είναι νά σβύσουμε κ' οι δύο μας.

ΚΩΣΤΑΣ (Άκούεται κάπιο τρίξιμο κατά τήν κάμαρα της Κλειούλας, γυρνά και κοιτάζει. Ο Μιμικός δέ νοιώθει τίποτα) Άκούσε με, άκούσε με, δύο τρία λόγια έχω νά σου πώ και φέβγω... είναι άνάγκη νά μάθουμε νέα... μιά κακή προαίστηση με βασανίζει από χτές... πρέπει νά δουλέψουμε και για τόν ιερώτερο σκοπό πού ύπάρχει στον κόσμο... Μή χάνεσαι λοιπόν και δέν τέλειωσες έδω κάτω ό,τι έχεις αρχίσει. Μή σκοτίζεσαι, σου λέω, για τάλλα... Γενήκανε πού γενήκανε... έπες από τήν καλαμάρι κ' έσπασε, μπορείς νά τή κάνης νά μήν έπες;.. είναι τέλειωμένο πράμα... ή χτεσινή μέρα πέρασε... ό,τι και νά κάνης, τή πράματα πού γενήκανε δέν μπορείς νά τή κάνης νά μήν γενήκανε. Μή σκοτίζεσαι τήν λοιπόν.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Και ή άγάπη μου, και ή άγάπη μου;

ΚΩΣΤΑΣ. Άφτή είναι χτήμα δικό σου... είναι φυτωμένη στό δικό σου τή χωράφι, νοικοκύρης είσαι νά μεταχειριστής τή μέσα πού μπορούνε νά τήν ξεράνουν.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Τι λές;

ΚΩΣΤΑΣ. Μαλιστα. Ρίζου με πάθος σε άλλες ασκολλες, κ' οι ασκολλες άφτες ής νικήσουν τήν άγάπη σου, πού είναι πιιά χίμαιρα.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Τά όνειρά μου;

ΚΩΣΤΑΣ. Κι άφτά δικό σου χτήμα, εκείνη δέν άνακατέβεται, ριζ'τα στό γιαλό και κάνε καινούρια.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Έρχολο τόχεις.

ΚΩΣΤΑΣ. Πολύ δύσκολο μάλιστα... Μιά τέτοια διαζέψη.., μιά τέτοια καταστροφή, νά πούμε, έχουμε παραδείγματα πώς πολλούς τούς έφερε σε άπόγνωση κ' έδωσαν τέλος στό βάσανά τους με τή θάνατό τους...

ΜΙΜΙΚΟΣ. Βλέπεις;

ΚΩΣΤΑΣ. Ναι, άλλ' οι άνθρωποι άφτοι είταν αδύνατοι. Δέν είχανε τή δύναμη νά άπομακρυνθουνε λιγάκι από τή πράματα και νά διουν και νά κρίνουνε. Πόσες καταστροφές γίνονται στον κόσμο για άφτή τήν αδυναμία τήν ψυχική... Κάθε μέρα διαζύγια, φόνου, μονομαχίες και λοιπά... Μιά μικρή προσβολή, μιά παρεξήγηση φέρνει τή διαζύγιο, μιά λεζούλα φέρνει τή φόνου και τή μονομαχία...γιατί άφτό; Γιατί δέν έχεις τή δύναμη νά περιφρονήσης τή λεζούλα μ' όλη τήν προσβολή πού μπορούνε νά σου

κάνη μέσα στην κοινωνία... Κ' ή περιφρόνηση είναι δύναμη, ή είλικρινής περιφρόνηση... Έσένα σε γνώρισα δυνατό.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Φίλε μου, φίλε μου, δέν είναι συμβουλές άφτες... ν' άφήσω νά ζή εκείνη πού κατάστρεψε τήν άρχαία παλάτι της άγάπης μου, πού γκρέμισε τή όνειρά μου... Ποτέ, ποτέ!

ΚΩΣΤΑΣ. Τόν ένοχο πρέπει νά καταστρέψης.

ΜΙΜΙΚΟΣ. 'Ισα, ίσα τόν ένοχο θέλω κ' έγώ νά καταστρέψω μήπως εκείνη δέν είναι ένοχος;

ΚΩΣΤΑΣ. Όχι.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Τι, είναι εκείνος;

ΚΩΣΤΑΣ. Ούτε.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Άλλά ποιός είναι λοιπόν;

ΚΩΣΤΑΣ. (Δείχνει έξω από τήν παράθυρο). 'Η Φύση!

ΜΙΜΙΚΟΣ (Άπορώντας). 'Η Φύση!

ΚΩΣΤΑΣ. Ναι. Σίλωσε τήν ροζινάντη τού Δόν Κιχώτου, πάρε τήν άσπίδα του και τή σπαθί του και τρέχα... γιατί σου είπα άφτός είναι ή ένοχος.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Με κοροιδεύεις...

ΚΩΣΤΑΣ (Σοβαρά). Δέ σε κοροιδέω, σου φέρνω μπροστά στό θολωμένα μάτια σου, από τήν άέρα άφτό πού τονε λίνε παθής, τήν άπόλυτη αλήθεια!

ΜΙΜΙΚΟΣ. Μα ή κόσμος δέν είναι έτσι γεννημένος.

ΚΩΣΤΑΣ. Ποιός τή είπε; 'Ο κόσμος είναι άκόμη παιδί και ή μεγαλώση... είναι ένα κουβάρι κλωστή πού ξετυλίγεται, στό τέλος τού κουβαριού ύπάρχει ή τέλειότητα.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Άφτά είναι ιδανικά.

ΚΩΣΤΑΣ. 'Ιδανικό δέν ύπάρχει πού νά μήν είναι δυνατό νά γίνη πράμα... ιδανικό δέν ύπάρχει, πού νά μήν είναι σφικτά σχετισμένο με τή ζωή, νά μήν έχη σ' άφτή τή ρίζα του... 'Ιδανικό θά πη μιά προσπάθεια, μιά λαχτάρα για καλύτερη τού πράματου... Έχουμε τρανό μάρτυρα άφτή τήν ιστορία τού κόσμου... Τ' είταν ή κόσμος και τί γέννηκε. Τι είναι και τί θά γίνη; 'Η συνήθεια πού μ'ε κάνει νά νομίζουμε πώς δέν μπορούνε νά γίνουν άλλοιώς τή πράματα, μ'ε ύπαρχουν οι ξεχωριστοί τού κόσμου πού τή σκέφτονται, ή σκέψη ξεπλώνεται και λίγο γίνεται πεποίθηση όλου τού κόσμου και σά γίνει πεποίθηση όλου τού κόσμου, έρχεται ή άόρατος νομοθέτης και κάμει τή σκέψη άφτή κοινωνικό νόμο, δηλαδή, συνήθεια... Και τώρα για νά τρούμε σ' εκείνο πού μ'ε ενδιαφέρει, δέ μου λές, σε παρα-

κοιμάται χωρίς νά ξέρη ή κακότυχη πώς μέσα στό σεντούκι ή ζουγράφος δουλεύει τή ζουγραφία της όσο μπορεί καλύτερα. Ός και μιά έλιά πού είχε στό στήθια της, κι αυτή τήν ζουγραφησε. Ξυπνάει αυτή τήν βράδυ βράδυ πλιά, σηκώνεται, ντύνεται, βγαίνει έξω, ψήνουν καφέ και πίνουν με τήν πεθερά της.

Να κ' ή για βιαστική βιαστική κ' έρχεται, ύστερα πέφτει άπά στή σκάλα και κάνει πώς λιγοθυμά. Τρέχουν αυτές με τή νερά, τή ραίνουν, τή ρωτούν τί έχεις, θεία, τί έπαθες. "Όχι, πηδιάμ", άπαντίξετε νά πάρου τ' ανησαμιάμ', τή νά σ'ε τή πώ. Περνά κομάτι, άρχινά πλιά αυτή τή καταλόγια και τ' άνεροφήματα, ό,χ. πού δέν είχα μοίρα νά γλυτώσ' τού πηδιάμ' μόνη ό,τ' ύπ'ηγα ως τή μ'ε τ' χουριού, άπουδέχουμη έναν μή τή χμπάρια, πους πείθαν ή κόρημ' τή νά φτάζου γλήγουρα. Τότις πλιά είταν ό,τ' είταν ή φωνές μ' κουπηλλούδαμ', τή τού κκκό. 'Ηκουπούκαν τή γόναταμ', δέν ιδιαιθαιναν με κανέναν τρόπο.Καθίζου άπά σ'ι μιά πέτρα τή κλαίγου, τή διαλογίζουμη τί νά κάνου.Μπρουστά νά πάγου, ή πίσου. Κάλλιου, λέγου, νά γυρίσου, γιατί ή κόρημ' πλιά ή πείθαν. Για ποιόν νά πάγου; Για τού γαμπρόμ; Φουτιά νά τούν κάψ. Τ'άλλη φουρά πού π'ηγα μέδιουξη. Τώρα άπά στονε καμ'ότ' μπου-

ρεϊ νά με δερ' τσιόλα. Άίντε νά γυρίσου. Παίρνου τή μάτια κλαίμινα τή τήν καρδιά καμένη, τή γυρίζου τή έρχουμη κουπηλλούδαμ. Νά μή σχουρέσ' τή για τή βάρους πού σ'ήδουκα. Δόμτου τού έρμου τού σιντούτμ', νά τού πάρου νά παγαίνου.

Άνοίγει ή κοπέλλα, παίρνει ή για τή σεντούκι, μιά και δύο και στό τζιβαϊτζιδικο. Άνοίγουνε βγαίνει ή ζουγράφος από μέσα, τούς δείχνει πλιά μιά ζουγραφία μ' όλα της τή σάρτια. Αυτό πλιά καταχαρτήκαν. Τονε βάζου και κάνει καμιά δεκαριά τέτοιες, ύστερα τόν πλερώνουν κι αυτόν και τή για, και βγαίνουν και φεύγου. Σάν έμειναν οι δύο τους, πιάνουν από κεί ως τή κάτω μέρος της χώρας στό πλιά φανόμενα τερσέκια και κολλούν άπο μιά ζουγραφία. Κολλούν και μιά άπά στή σκάλα, στον τοίχο τού πρώτου τού καφενεδιού, για νά τή δ'ή ή άντρας της άμα έρτη. Έπέρασαν τρεις τέσσερις μέρες, άκουσαν πώς ήρτε ένα καικι κ' είναι αυτός μέσα, σηκώνονται αυτοί, πάγου άπά στό καικι, τόν καλωσορίζου, τού κάνουν μιά ψευτοπολιτική, τόν παίρνουν και τόν βγάζουσε σά γαμπρό ό,χ. Καθώς πάτησε αυτός τή ποδάρι του άπά στή σκάλα, χτύπησε με μιά τή μάτι του άπά στή ζουγραφία εκείνη, τήν είδε καλά καλά, τή γνώρισε πώς είναι ή γυναίκα του, μ'ε δέν ήμίλησε τίποτε. Παγαίνου, πα-

ραπάνω, βλέπει άλλη μιά τήν ίδια. Προχωρουν, άκόμα μιά. Τότε πλιά αυτός δέ βασταζε, ρωτά τούς φίλους του. Δέ μου λές, τί ζουγραφία είν' αυτή, και γιατί σ'όλα τή τερσέκια έχουν κι άπό μιά;Ναι, λέν αυτοί. Τήν είδαμε κ' εμεις έπροχτές, και ρωτήσαμε, και μ'ε είπαν πώς αυτή άγαπούσε ένα ζουγράφο και γιατί αυτός γύρεψε νά τήν πάρη νά φύγου, κ' εκείνη δέ θέλησε, παρά ήθελε νά τόν έχη έδω, άπ' τή πείσμα του τ'εκανε αυτά για νά τήν κάνη ρεζίλι. Αυτός σαν τ'εκουσε κόντεψε νά λιγοθυμήση μ'ε δέ φανέρωσε τίποτε. Π'ε στό σπ'ίτι του, άνοίγει τήν πόρτα, βγαίνει ή μάννα του κ' ή γυναίκα του με τή γέλοια και με τις χαρές νά τόν προπάρουν, αυτός μ'ελο μαραμένο. Κοιτάζουσαν αυτές, ρωτιούντι με τή μάτια τους, τίποτα δέν καταλαβαίνου. Κάθεται αυτός, τσιμουδιά. τίποτα. Τή φαρκάκι έσταζε άπ' τή χείλη του. Δέ βασταζαν πλιά, τονε ρώτησαν. Πρώτα ή γυναίκα του. Τι έχεις μαθ' κ' είσαι καταλυπημένος; 'Η δουλειά σου δέν ταίριασε; 'Ενοια σου, κ' έχει ή Θεία. Αυτός δέ μιλ'ε. Περνά κομάτι, βγαίνει ή γυναίκα του ό,χ. νά διατάξη τή φαγι, τονε ρωτά ή μάννα του. Τι έχεις, γιέ μου, και δέ μ'ε τή λές γιατί είσαι τόσο συλλογισμένος; Τι νά σου πώ, λεί. 'Ετσι κ' έτσι μιά δουλειά, της τή είπε όλα. Αυτό πλιά για νά σ'ήση. Ψέματα, γιέ μου, ψέμα-

